

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Analizând propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, transmisă de Secretarul General al Camerei Deputaților cu adresa nr. Plx.97/25.02.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D124/25.02.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în sensul instituirii unor reguli de procedură în ceea ce privește desfășurarea activităților în Comisiile juridice ale celor două Camere ale Parlamentului referitoare la audierile pentru numirea funcția de judecător la Curtea Constituțională.

2. Prin obiectul său de reglementare, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 142 alin. (5) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Legea fundamentală, prima Cameră sesizată este Camera Deputaților.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Astfel cum s-a subliniat în Decizia Curții Constituționale nr. 459/2014, dintre cele trei condiții prevăzute de Constituție pentru numirea în funcția de judecător la instanța de contencios constituțional, două - pregătirea juridică superioară și vechimea de cel puțin 18 ani în activitatea juridică sau în învățământul juridic superior - sunt condiții obiective, în vreme ce cea de-a treia condiție - înalta competență profesională, este o condiție care „*implică evaluarea și decizia exclusivă a autorităților abilitate de Constituție să facă numirea, în temeiul unor aprecieri proprii (s.n.)*” (par.38).

În acest sens, s-a reținut că „*dezvoltând normele constituționale, dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prevăd procedura de numire de către Parlament a judecătorilor constituționali, respectiv numirea persoanelor care au întrunit votul majorității membrilor fiecărei Camere, la propunerea birourilor permanente și pe baza recomandării comisiilor juridice. O atare reglementare este necesară în considerarea specificului activității unei Camere a Parlamentului, acela de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbateră publică, pe baza unei proceduri stabilite de lege. Potrivit poziției preeminente a Parlamentului în sistemul autorităților publice ale României, el exercită prerogative de cea mai mare însemnătate pentru activitatea de stat, fiind, în întregul său, expresia suveranității naționale rezultată din alegerile parlamentare. Între aceste prerogative, alături de cea privitoare la adoptarea legilor, este și activitatea de numire în funcțiile de demnitate publică. Desigur, Parlamentul nu poate desfășura, în plenul său, o atare activitate fără a beneficia de suportul informațional necesar pentru a-și formula o opinie corectă asupra persoanelor care urmează a fi desemnate pentru exercitarea atribuțiilor pe care funcția de demnitate publică o implică. Rolul comisiilor juridice în procedura de numire a judecătorilor constituționali este tocmai acela de a culege și a oferi acele date necesare plenului fiecărei Camere spre a-și fonda, în mod optim, luarea unei decizii. Astfel, pe baza curriculum-ului vitae depus de candidat și a audierii acestuia, comisia întocmește un raport prin care prezintă plenului Camerei toate informațiile cu privire la profilul candidatului: cariera profesională, probitatea morală,*

experiența în domeniul juridic sau calitățile individuale, elemente ce se circumscriu noțiunii de «întă competență profesională»» (par.40).

Potrivit Expunerii de motive, printre scopurile reglementării se numără acelea de a asigura „obiectivizarea criteriului de înaltă competență” - „definirea acestuia prin dovezi concrete, precum titluri academice de prestigiu, publicații de specialitate recunoscute sau o carieră de succes în magistratură”, precum și de a realiza „standardizarea evaluării” - prin „introducerea obligației Comisiei juridice de a acorda un punctaj tehnic pe baza îndeplinirii criteriilor, raportul înaintat plenului trebuind să fie justificat prin prisma acestor punctaje”.

În acest sens, proiectul cuprinde norme care reglementează în detaliu procedura care trebuie urmată, inclusiv obligația Comisiilor juridice de a apela la sprijinul a „3 invitați” - „recunoscuți la nivel național pentru activitatea academică sau profesională în domeniul dreptului constituțional”, care să nu fi făcut parte dintr-un partid politic în ultimii 10 ani. Potrivit normei propuse la **pct. 2** pentru **art. 5² alin. (2)**, respectivii „invitați” ar urma să participe la audieri și să adreseze întrebări candidaților.

În plus, se preconizează stabilirea unor reguli referitoare la transparentizarea procesului de numire a judecătorilor la Curtea Constituțională, prin punerea la dispoziția publicului a actelor doveditoare depuse de candidați și prin prevederea obligativității transmiterii audierilor prin mijloacele de comunicare în masă.

Precizăm însă că, astfel cum este conturată competența Camerelor Parlamentului în jurisprudența Curții Constituționale, toate aceste aspecte aparțin sferei de reglementare a modalității de desfășurare a activității în cadrul acestora, astfel încât, reglementarea respectivelor proceduri la nivel de lege constituie o ingerință în domeniul autonomiei regulamentare.

Astfel, așa cum a reținut Curtea Constituțională în Decizia nr. 413/2013, *„autonomia regulamentară de care beneficiază cele două Camere ale Parlamentului, în temeiul dispozițiilor constituționale prevăzute de art. 64 alin. (1), dă dreptul acestora de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare.*

Potrivit dispozițiilor art. 67 din Constituție, intitulat Actele juridice și cворumul legal, «Camera Deputaților și Senatul adoptă legi, hotărâri și moțiuni, în prezența majorității membrilor».

Regulamentele parlamentare - Regulamentul Camerei Deputaților, Regulamentul Senatului și Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului - sub aspectul naturii lor juridice, sunt hotărâri ale Parlamentului. Ele sunt adoptate de către fiecare Cameră sau de Camerele reunite, nu în virtutea calității de autoritate legiuitoare a Parlamentului, ci în calitate de corpuri autonome, investite cu o putere de organizare și funcționare proprie. Fiecare Cameră adoptă propriul regulament, act cu caracter normativ de sine stătător, în conformitate cu competența atribuită de Constituție. (A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012).

Așa fiind, autonomia regulamentară constituie expresia statului de drept, a principiilor democratice și poate opera exclusiv în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală. Regulamentele parlamentare se constituie într-un ansamblu de norme juridice, menite să organizeze și să disciplineze activitatea parlamentară cu privire, printre altele, la procedura de legiferare, de numire sau de investitură a celor mai importante instituții sau autorități publice în stat (Guvern, o parte din judecătoria Curții Constituționale, o parte din membrii Consiliului Superior al Magistraturii, membrii Curții de Conturi, Avocatul Poporului, directorii serviciilor de informații), precum și regulile de organizare și funcționare ale fiecărei Camere. Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale Parlamentului, autoritate reprezentativă prin care poporul român își exercită suveranitatea națională, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) din Constituție.

Din coroborarea dispozițiilor constituționale, apare cu evidență că legile și regulamentele parlamentare sunt acte normative distincte, cu obiect de reglementare diferit. Astfel, în vreme ce legea reglementează totalitatea relațiilor sociale, fiind adoptată de Parlament în virtutea supremației și plenitudinii sale legislative, regulamentul parlamentar își circumscrie sfera de incidență la organizarea și funcționarea celor două Camere ale Parlamentului. Așa

fiind, din punct de vedere funcțional, regulamentele parlamentare se limitează la cadrul relațiilor din interiorul autorității legiuitoare, fără să contravină sau să se substituie prevederilor legii. În mod corelativ, Constituția impune o limitare puterii legiuitoare, în sensul că aceasta nu poate interveni printr-o lege în domeniul organizării și funcționării Parlamentului (s.n.).

În concluzie, Parlamentul, în dubla sa calitate - de autoritate legiuitoare, respectiv de corp autonom, investit cu o putere de organizare și funcționare proprie - adoptă acte normative de sine stătătoare - legi, respectiv regulamente - între care nu există niciun raport de ierarhizare, întrucât obiectul de reglementare vizează domenii diferite, ab initio nu sunt susceptibile de clasificare. Întrucât însăși Legea fundamentală le stabilește domeniul de reglementare, orice ingerință a legii în sfera rezervată regulamentelor parlamentare este neconstituțională (s.n.), în egală măsură în care regulamentele Parlamentului, care, depășindu-și aria de incidență, ar pătrunde în domeniul rezervat legii, ar contraveni Constituției”.

*

* *

Ținând seama de cele de mai sus, reglementarea preconizată nu poate fi promovată în forma propusă prin proiect.

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 239/16.03.2026